

Bára krotí Ameriku

MILENA
DURKOVÁ

FRAGMENT

Bára krotí Ameriku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Milena Durková
Bára krotí Ameriku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Bára
krotí
Ameriku

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

První

Září zmáří

Bára seděla doma na balkoně za fíkusem, který se tam letnil. Bára by se taky ráda letnila, ale právě jí to nešlo. Měla náladu pod psa a mohla za ni dvojka v kalendáři. Byla to totiž nechutná dvojka zářijová.

Zatracené prázdniny, mračila se na svět pod balkonem Bára. To je pokaždé, když se něco povede. Člověk ani nevnímá, jak to rychle utíká a že to taky skončí.

Začátkem července se zdálo, že letošní prázdniny budou úplně fiasco. Nastěhovala se k nim sestřenice Marcela s bratránkem Ivošem, které Bára tedy rozhodně nepozvala a kterým se k nim do mrňavého domku plného lidí a zvířat ani nechtělo. Už vůbec ne na dva měsíce.

Jenže vzápětí se začaly dít různé věci a z pokažených prázdnin se vyklubaly prázdniny bezvadné. Sestřenice, o níž si Bára odjakživa myslela, že je nafrněná primadona, se vylíhla ze své mimoňské kukly a Bára zjistila, že si s ní docela rozumí. Jo, citlivka Marcela je, někdy se s ní muselo jako s porcelánem. Ale hlavně že ji to u nich bavilo.

Bára musela uznat, že Marcele u nich doma docvaklo úplně všechno, co nikdy nedošlo její mamce, tetě Sylvě. Marcela zbožňovala Bářinu geniální mamku, kreslířku nejlepších obrázků na světě. Bylo jí fuk, že je u nich spíš chaos než navoněný pořádek. Nic si nedělala z vtípků jejího tatky, které šly občas pěkně pod kůži, což věděla sama Bára nejlíp,

a taky z toho, že je tatka nenapravitelný. Marcela brala i jejího šestiletého brášku Standu, strašného rošťáka. Když jí v sudu na dešťovou vodu utopil iPad, ještě ho pochválila, že za ním nezahučel po hlavě. Po nohou Standa do sudu vlézt nemohl, protože by mohl omylem zašlápnout dešťovku, a to ochránce zvířat nesmí ani za cenu utopeného tabletu. V poslední době se kvůli Standovi nesměly ani pronásledovat mouchy v kuchyni, jinak byla scéna.

To všechno dokázala Marcela brát úplně samozřejmě. Chodila s klukama na zmrzku, a dokonce je naučila jezdit na kolečkových bruslích. Jen byl trochu průšvih, protože Standa dostal nápad, že si půjdou s Ivošem tajně zajezdit do skateparku. Naštěstí se podařilo před mamkou utajit, že tam jezdili na rampě. Mamka se sice divila, proč si Ivoš nechce sundat kšiltovku, ale když ho k tomu konečně přiměla, boule na čele už se zmenšovala a barevně se měnila z fialové na zelenou. Marcela na Standu nežalovala, a dokonce ani Ivošek se nepoděkl, aby jim mamka brusle náhodou nezabavila. Bára si nebyla jistá, jestli by Standu neprozradila, kdyby je ten den měla na starosti ona, ze strachu, jak děsně se mamka vždycky rozčílí, když se jí nic neřekne.

Z Marcely se prostě stal normální člen rodiny, na kterého se dalo celkem spolehnout. I když nepřestala nosit svoje americky křiklavé oblečení a tašku s nápisem Oh, baby. Na mamčinu domácí kuchyni si moc nezvykla, ale alespoň chodila ke stolu a neohrnovala nos. S jejími kámoškami se Bára také nijak zvlášť nespřátelila, ačkoliv u nich byly pečené vařeně. Ale ona je přece nepotřebovala, když měla svoji bezvadnou Kláru. A Marcela o Kláře řekla, že vydá za milion známých a poloznámých na všech sociálních sítích. To byl taky jeden dobrý Marcelin rys, že naprosto brala Kláru.

Zrovna teď, když bylo všechno v nejlepší pohodě, připlížil se poslední prázdninový víkend a jako naschvál slunce pražilo jako v červenci. Jenže kdyby bývalo prvního září nepřipadlo na sobotu, Bára by teď už seděla ve škole v lavici a zírala na černou tabuli.

„Září zmáří,“ rozhodla se Bára propůjčit své náladě i hlas.

A navíc hezké počasí byl jen menší z důvodů být otrávená.

Druhá

Totální ponor

Před dvěma dny se teta Sylva se strejdou Aldou vrátili z Jižní Ameriky. Strávili tam na dovolené sedm plánovaných týdnů a ještě si pár dní přidali. Ivoš se na ně těšil a Standa taky, protože předpokládal, že mu teta určitě něco přiveze. I když to asi nebude krokodýl orinocký.

Teta Sylva se vrátila úplně stejná, jako odjela: blondatá a do kakaova opálená organizátorka životů ostatních lidí. Všechny trochu zaskočila, protože u Beránkových se přes prázdniny pozapomnělo, co teta doveče. Nikdo nikomu nenakazoval, co má dělat, vlastně jen občas klukům, ale v jejich případě to jinak nešlo.

Teta dostala v Brazílii samé bezvadné nápady a nemohla se dočkat, až se na ostatní pohnou jako vodopády v Iguasú. Už na nich pracovala, protože internet je všude a leacos se dá zařídit i ze západní polokoule.

Teta Sylva si v Brazílii uvědomila, že je nejvyšší čas, aby se Marcela s Ivošem naučili nějaký cizí jazyk, a že by to mělo být „metodou totálního ponoru“. Když tohle vykládala u nich v kuchyni, kde kvůli Standově tvrdohlavosti kroužilo asi padesát much, všichni na ni koukali dost vykuleně. Spíš mysleli, že teta bude nejdřív rozdávat dárky a vyprávět, co všechno se strejdou podnikali a co viděli. A chudák Standa, když slyšel slovo ponor, leknutím uskočil za Báru, protože myslel, že teta mluví o tom iPadu, co ležel hodinu v sudu.

Teta si ale jen prohrábla neskutečně zlaté vlasy, které vůbec nevypadaly, jako že se denně koupaly ve slané vodě, a vysvětlila, že Marcela s Ivošem by se měli učit v prostředí, kde se bude mluvit jen cizím jazykem, to znamená někde v zahraničí, a chodit tam taky do školy. Nejméně alespoň rok. Není to skvělý nápad?

Spíš pecka jako z avokáda. Bára se koukla na Marcelu. Bylo na ní vidět, že se jí to nechce ani poslouchat. Sunula se od stolu ke dveřím a určitě se chystala nenápadně vytratit. Jenže zmizení by tetě Sylvě vadilo, když jí ten nápad připadal tak důležitý. Bára nechtěla, aby se Marcela se svojí mamkou hned po jejím příjezdu zase rozkmotřila. Vzala ji za ruku a stiskla jí dlaň, aby vydržela, nic lepšího jí narychlo nenapadlo. Marcela ji za to štípla, ale jen tak, aby se neřeklo.

Teta už malovala v barvách svůj plán, na jehož vymýšlení měla na pláži fúru času.

Sdělila všem, že nejtěžší evropský světový jazyk je francouzština, tedy z těch, které stojí za učení. Proto se musí začít intenzivně a co nejdřív. Za tím účelem se odstěhují na rok do Francie a byl by v tom čert, aby Marcela a Ivoš nemluvili do Vánoc francouzsky, jako když bičem mrská.

„Do Vánoc... bičem... co...?“ zablekotala zmateně Marcela. Obvykle jí všechno docházelo rychle, ale teď byla nejspíš úplně mimo.

Teta se usmívala a líčila, jak si ve Francii najmou krásný velký světlý byt s terasou nad střechami. Jeden už se strejdou mají vyhlédnutý, ale jen po internetu, tak se na něj pojedou podívat. Kam? Přece do Bordeaux.

„Ale...“ polkla nasucho Marcela. „Já jdu do devítky... Už mám učebnice a věci na tělocvik...“

„Taky že půjdeš, ale až za rok. Ve Francii si zopakuješ osmičku,“ usmívala se medově teta.

„Já měla jenom ániňu a francouzsky neumím ani slovo,“ připomněla zaraženě Marcela.

„Proto půjdeme do Francie,“ radovala se místo ní teta.

„Já umím tagel,“ oznámil Ivoš, jemuž to taky zjevně ani v nejmenším nedocházelo.

„Co je to tagel?“ podivila se Bára.

„Drž hubu,“ oznámil slavnostně Ivošek.

Ale teta si zřejmě ani nevšimla, jak Ivoš mluví. Nebo nechtěla a hned pokračovala.

„Teď je na jazyky vhodná doba,“ oznámila. „Pro Ivoše ideální. Nejrychleji se děti učí do dvanácti let, ale o tolik víc ti, Marcelko, zase není. Navíc látku z osmičky máš v malíčku.“

„Jo, tak to mi úžasně pomůže v Bordeló,“ hlesla Marcela. Byla to ironická poznámka, už se patrně vzpamatovala. Koukla se zachmuřeně na Báru a znovu ji štípla, tentokrát citelně. Bára sykla a pustila Marcelinu ruku.

Tohle fakt už asi nebyla legrace.

Třetí

Nepovedlo se

Taťka se z kuchyně vytratil první. Potom se mamce povedlo odlákat Standu, pod záminkou, že jí musí pomoci posbírat míčky kolem pingpongového stolu, jelikož to je chytřejší řešení než dojet do Tesca koupit nové, jak navrhoval Ivoš. Mezi dveřmi se ohlédla na Báru.

Bára by se nejradši tvářila, že jí nedochází, že by se měla z kuchyně rovněž vypařit. Byla dost zvědavá, co se bude dít. Ale mamka se rozhodla trvat na tom, že rozhovor mezi Marcelou a tetou Sylvou se jejich rodiny už netýká. Na Báru skoro houkla, ať jde taky sbírat.

Bára poslechla, cítila se však divně. Navíc se jí to dotklo. Teta nemohla s těmi svými plány ani počkat, až budou u nich doma. Tady přece nemůže začít někoho takhle natvrdo organizovat, když to není její dům. Přece musí mít ohledy na lidi, co tu bydlí, co jim vadí a co ne.

Mamka poháněla Standu, aby nebyl líný a lovil míčky, co uvázly v talonících, a Bára si zachmuřeně zalezla do altánu. Doufala, že za ní mamka přijde a něco řekne, třeba jako že teta to přehání, nebo tak. Něco, na co bude moct odpovědět, co si o tetině chování myslí. Že je nehorázné, ano, to je to správné slovo. Vždyť tady bylo tak hezky! Každý měl rád každého člena rodiny, a to jich tu bylo šest! Nebyl tu ani jeden člověk, který by měl pifku na jiného nebo se s ním hádal. Kluci se hašteřili, ale to je u šestiletých syčáků normální. O to víc se vždycky

potom smířili. Dokonce i Hurikán si zvykl, že se u televize nevejde na gauč a musí pod stolek. Už si tak lehal sám, ani ho nemuseli z gauče vyhánět.

Jenže mamka za ní do altánu nepřišla a nic neřekla. Pátarla se Standou po míčkách v živém plotě, jako by byly poslední na světě, a házela do košíku i rozžvýkané od Hurikána. Po Báře se ani neohlédla.

Ta mamka je ale zbabělec, pomyslela si vztekle Bára. Teta přijede a během hodiny zkazí všechnu pohodu. A mamka neřekne ani slovo a vyklidí pole, teda kuchyň! Copak Ivoše s Marcelou neměla na starosti skoro dva měsíce? A na začátku to s nimi zrovna moc lehké nebylo. Spíš to byla hrůza.

„Báro,“ ozvalo se v těsné blízkosti.

Jé, alespoň taťka, Bára se usmála a udělala mu místo. Taťka si sedl vedle ní na lavičku a tvářil se vážně. Bára se zachmuřila. To nevypadalo, že si přišel dělat z tety legraci.

„Co!“

„Prosím tě, nedělej to mamce horší.“

Bára překvapeně zamrkala. Horší, jo? Tím, že se chce mamky zastat, jí to zhoršuje?

Taťka se asi chtěl usmát, ale nakonec se jen rozpačitě zašklebil.

„Ono se to nepovedlo, víš?“

„Co se nepovedlo...?“

„No, teta se strejdou...“

Bára se zachmuřila ještě víc, tentokrát proto, že nic nechápala.

„No, víš,“ nepřestal se taťka tvářit rozpačitě. „Vzpomínáš si, proč do té Jižní Ameriky jeli, ne?“

„Aby se tam nerozvedli,“ odpověděla Bára poněkud přihloupě. Ale ani to taťku nepobavilo.

„Přesně tak,“ přikývl.

„A oni se budou...?“ docvaklo to Báře.

„Ach jo,“ řekl taťka, „nebudou. Ale ještě to mezi nimi není tuťu ňuňu a teta se rozhodla, že půjde na chvíli bydlet jinam, než to zase bude perfektní. Nebo alespoň aby nebyly hádky.“

„Ale proč se to má spravit ve Francii?“ rozčilovala se Bára.

Taťka rozhodil rukama na znamení, že to tedy netuší.

„Zřejmě chce chodit na módní přehlídky.“

A najednou vstal a bez vysvětlení odcházel. Bára za ním překvapeně koukala, protože taťka něco načal, a jakmile to Báru zaujalo, dal jí na

srozuměnou, že nemá být zvědavá. Zároveň musela myslet na tetu se strejdou, jaká je škoda, že smiřování se nepovedlo. U nich doma samozřejmě taky nebyla obloha pořád bez mráčku. Mamka občas tatškovi vynadala a s tatškou někdy nebyla třeba dva dny řeč. Ale ona ani Standa si toho nemuseli moc všímat, protože se to vždycky samo od sebe vrátilo do normálních kolejí. Mamka si od stresu odpočinula a tatka si přečetl něco zajímavého. A bylo úplně jedno, že mu mamka večer předtím řekla, že zatímco si on zírá do novin, má ona na hrbu celou domácnost i se zvěřincem. Občas řekla i smradlavým zvěřincem, ale to byla většínou stejně pravda.

Jednou podobnou rozmíšku o prázdninách zažila i Marcela a Bára se za to styděla. Ne, že se rodiče porafali, ale že to někdo slyšel. Bývala by si přála, aby si Marcela myslela, že její rodiče jsou jako manžel a manželka úplně perfektní. Jenže Marcela se ani neuchichtla. Jen řekla tím svým znuřeným tónem:

„Teda hádat se vaši moc neumí. To u nás je jiná sicílie.“

Bára by se bývala ráda zeptala, jak taková situace u nich doma vlastně vypadá, ale to si netroufla. A Marcele se zjevně tu domácí sicílii nechtělo dál rozvádět.

Tatškovi ani mamce se to taky nechce rozvádět, pomyslela si teď Bára. Hm, to je blbý fór.

Čtvrtá

Úplně nemožná primadona

Vypadalo to, že už se s Marcelou a s Ivoškem ani nestihnou pořádně rozloučit, tak zprudka teta Sylva opět zavládla nad vším a nad všemi. Marcelu poslala sbalit si okamžitě saky paky a taky podotkla, jak to, že už nejsou sbalené. Mezitím dorazil i strejda Alda a přivezl konečně dárky, kterých se kluci zoufale nemohli dočkat. Bylo toho tolik, že teta se strejdou určitě platili hotový majlant za zavazadla navíc.

Bára viděla Standovy radostí rozsvícené oči – dostal dalekohled, foťák na focení pod vodou a fosforeskující jeskyni do akvária – a málem by se na tetu zase přestala zlobit. Takhle to teta dělala vždycky. Nejdřív všechny naštvála nebo alespoň otrávila a pak je zasypala dárky, div se v nich neutopili.

Mamka dostala od tety hromadu oblečení. Prohlížela si právě jedny šaty s výstřihem na zádech, které vypadaly jako sešívané z barevných řetízků, jako by si nebyla jistá, zda jí padnou. Teta si neodpustila to své staré známé:

„Teď máš alespoň opravdu důvod zhubnout.“

Mamka se jen pobaveně uchechtla, položila šaty zlehka přes židli a neřekla nic. Bára by se vsadila, že nemá ani chuť si je zkusit. Radši se z obýváku vytratila, aby našla Marcelu.

V altánu nebyla, na houpačce taky ne. Tak asi jediné u sebe na půdě. Bára vyšla po schodech, zatūkala a počkala, až se ozve „dále“.

Bára myslela, že Marcela bude sedět na posteli a tvářit se zasmušile, ale ta si úplně klidně skládala do tašky oblečení, jak jí její mamka nakázala.

„Ty brďo, já tomu nemůžu věřit,“ spustila Bára hned ve dveřích.

„Nevíš, kde mám to bílý tričko s krajkou?“ zeptala se Marcela.

„Bylo na šňůře, tak bude v koši na žehlení,“ odpověděla Bára.

„Jo, tak si ho třeba nech,“ řekla Marcela.

„A na co, prosím tebe?“ zeptala se Bára. Snad si pro něj může dojít a vzít si ho s sebou domů nevyžehlený, ne?

Marcela neodpověděla.

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptala Bára a popošla blíž.

Oslovená neodpověděla a kriticky si prohlížela flek od borůvek na mikině.

„Co si o tom všem myslíš?!“

Marcela přejela flek hranou dlaně, jako by ho tím mohla vymazat, a pokrčila mlčky rameny.

„Tobě to nevadí, že máš chodit do školy někde v tramtárii?“

„Aha,“ řekla líně Marcela. „Když už to mamka zařídila a všechno...“

Bára nechtěla věřit, že slyší správně. Marcele to snad ještě nedocvaklo? Škola začíná pozítří, a teta se náhle bude stěhovat do zahraničí? Na úplně neznámé místo?

A Marcela bude opakovat osmičku? Není to, jako by propadla? Bára si vzpomněla na loňské šestáky, letošní sedmáky, a zkusila si představit, že chodí s nimi do třídy, zatímco její vlastní spolužáci jdou o ročník dál a potom na střední školy, zatímco ona dřepí pořád na základce. Brrr, to by se jí tedy nezamlouvalo.

Bára zmlkla a cítila, jak se jí zmocňuje staré známé naštvání z doby před prázdninami. A to si myslela, že takovou Marcelu si už ani nepamatuje. Jako spící panna se chovala, když si spolu ještě nerozuměly. Právě spolu prožily bezva léto, proč se Marcela vrátí k dřívějšímu chování? Protože už u nich nebude bydlet?

Marcela zapnula zip na narvané tašce, naštvane odfoukla a konečně si sedla na postel.

„Já to zatím ani neřeším,“ řekla a dala si čelo do dlaní, „nějakou Francii. Mně je jasné, že se spolu zase hádají. A jestli jo, hlavně nechci být u toho. S mamkou pak není k vydržení.“

„Tak zůstaň u nás,“ navrhla Bára a sedla si vedle ní.

„To nejde,“ odtušila Marcela. „Prázdniny skončily.“

A potom řekla něco, co Báře dost vyrazilo dech.

„Ona si to mamka asi dost rozmyslela, a tak ví, co dělá.“

„Určitě...“, kývla překvapeně Bára. Znělo to pochybovačně, i když to nechtěla dát najevo. Jenže s touhle rodinou, teda s Marcelinou, se ani náhodou nedal držet krok. Nejdřív se k nim Marcela neočekávaně přistěhuje, a když se s Bárou skamarádí a vyklubou se z toho prima časy, zmizí do Francie. Bára si bude moct ještě tak prohlížet nádherné fotky na Instagramu a představovat si, jaké to bylo. Takže jako vždycky. Zase budou mít jedna k druhé daleko, i když tentokrát v tom budou kilometry.

„Já se prostě nedokážu takhle rychle přizpůsobovat,“ přiznala Bára. „Myslela jsem, že občas něco podnikneme. Nebo třeba budeme chodit společně na nějaký kroužek, na reciták nebo tak. A teď je najednou všechno jinak.“

Marcela se o tom doopravdy nechtěla bavit. Sice se na Báru usmála, ale hned vstala a začala sundávat ze zrcadla náhrdelníky a strkat si je do kapes u batohu.

„Co zapomenu, to si klidně...“ Pak jí naštěstí došlo, že je nevhodné Báru upozorňovat, co může dělat, i když jde o to, co si může nechat.

Bára vstala a radši šla. Nechtěla uvěřit, že léto končí tím, že se Marcela nechce bavit, přesně jako to bývalo v loňské době ledové. Ale zároveň už se v duchu nedokázala přenést do časů, kdy se na Marcelu zlobila a myslela si o ní, že je studený čumák. Protože to Marcela nebyla. Jen měla tu svoji děsnou povahu, kterou občas neuměla ohlídat. Bára už to nevydržela a ještě se k ní otočila.

„Mně se po tobě prostě bude stejskat, no! Jsi úplně nemožná primadona, ale já si na to zvykla. A po Ivošovi taky, protože je takový nebeský pako!“

Marcela zvedla hlavu a zasmála se tak spokojeně, jako by jí Bára řekla, že je chytřejší než Einstein a otravnější než Hermiona. Jenže bohužel odpověděla:

„Budeme si skypovat.“

Pátá

Pažitka pobřežní

Tak to by bylo, myslela si Bára, když strejdova tlustá mercedeska projela jen tak tak vrátky, div si o ně neurazila zrcátko a zmizela v dáli. Bylo to celé divné, ale patrně se to doopravdy dělo. Marcela odjížděla a Ivoš taky, se svým morčetem Karamelou a skleničkou s čerstvě vylíhnutými komáry. Ještě měl pavouky, ale ty mu Standa schoval do lega v batohu.

Bára se rozhlédla po zahradě. Uprostřed trávníku ležel Zelený Mustang, Standovo statečné kolo, Hurikán hrabal na záhoně, jako by mu šlo o život, a králík Smradoch ležel rozvalený ve výběhu a nechtěl nic. Bylo tu nějak pusto, něco tady chybělo. Standa patrně zalezl a trucoval. Možná mu ještě plně nedošlo, že Ivoš musí domů.

„Báro!“ ozvalo z kuchyňského okna.

Mamka. Určitě chce Báře vysvětlit, že tetě přece nesmí do ničeho mluvit a jak si to Bára představuje, že ji bude poučovat o výchově vlastního dítěte.

„Prosím tě, vezmi s sebou pažitku!“

Bára uškubla naslepo hrst šnytlíku a šla do kuchyně.

„Cos mi to přinesla?“ podivila se mamka.

Bára se koukla, co to vlastně hodila na stůl. Jejda, vzala to i s fialovými paličkami a kusem hlíny, co teď byla rozprsklá na ubruse. Mamka

jen mlčky začala nepořádek přebírat a neříkala nic. Bára si sedla na židli a koukala. Jestli teď přijdou připomínky, ať je má za sebou.

„Nejdřív jste se obě chovaly, jako bychom vám ubližovaly. Jako bychom vám tím, že musíte být spolu v jednom domě, zrušily prázdniny,“ hudovala mamka a vybírala nerozkvetlá stébla šnytlíku tak opatrně, jako by hrála mikádo, „a teď zas máte opačný problém, že budete každá ve svém. Ale to už snad není naše vina, teda moje a tety Sylvy.“

„Jasně, mami,“ hlesla Bára.

Mamka se na ni pozorně podívala.

„Jak to, že se mnou souhlasíš?“

„Ne, mami?“ opravila se Bára, ale nepřipadalo jí to legrační.

Mamka mrskla šnytlík zpátky na stůl, opráškla si ruce od hlíny a posadila se naproti ke stolu. Utřela si dlaní čelo a samozřejmě si na něm udělala šmouhu.

„Bože,“ řekla, „já nevím, jak to ta Sylva dělá, že nás vždycky všechny dostane. Ona je pořád o krok napřed a já nemám šanci, kdybych se přetrhla. Na rok do Francie! Co jí na tohle můžu říct, když my jezdíme akorát tak na Břevnov pro levnější vajíčka.“

„To je kvůli tomu, že strejda vydělává tolik peněz,“ přizvukovala Bára. „Kdybysme prachů jako šlupek měli my, bylo by to obráceně.“

Mamka jen mávla rukou.

„U Sylvy je to spíš vrozený talent,“ řekla. „Když jsme byly malé, bylo to totéž v bledě modrém.“

„Co teta dělala?“ zeptala se se zájmem Bára.

Mamka se zamyslela a potom stručně odpověděla:

„Rozhodnutí.“

„Jaký?“

Mamka se zakoukala k oknu, jako by tam viděla nějaké výjevy z minulosti.

„Závažný. Která pohádka se bude poslouchat před spaním a která je blbá. Měly jsme společný pokoj a bylo to zakletí zhruba na sto let.“

„Teda,“ řekla Bára.

Mamka vážně pokývala hlavou.

„A já byla tak hloupé dítě, že jsem ani nedokázala žalovat. Tak jsem málem nikdy nezažila Astrid Lindgrenovou, Andersena a Mach a Šebestová to taky měli nahnuté. Dovedeš si představit, co by ze mě bylo, kdyby mi babička nakonec nekoupila diskmana a já si nemohla půjčovat od spolužaček cédéčka?“

Bára se uchichtla. O soužití s tetou Sylvou už ledacos slyšela, takže nebyla překvapená, ale ráda si to nechala vyprávět znovu. I když pro mamku to asi tenkrát nebyla legrace, mít sestru diktátora.

„Jenže,“ přehodila najednou mamka úplně navážno. „Tenkrát jsem se mohla alespoň trochu bránit. Třeba jí něco schovat a potom vyjednávat. To už byly úplně zoufalé metody, ale alespoň to šlo, když bylo nejhůř. Jenže dneska je to v háji. Copak jí můžu zašantročit Ivoše a oznámit jí, že jí ho nevydám, dokud si nepřestane vymýšlet kraviny?“

Mamka se zamyslela a chvíli mlčela.

„No,“ řekla, „s těmi prázdninami u nás se to nakonec zaplaťpánbu vyvrátilo dobře. Ale nejsem si jistá, že to byla tetina zásluha jen proto, že to byl její nápad.“

„A cos jí na tu Francii řekla?“ zeptala se konečně Bára.

„No co,“ pokrčila mamka rameny a zatvářila se rozpačitě. „Řekla jsem jí, ať Ivoše radši nechá u nás. On už takhle není žádný přeborník ve čtení, a když ho odvede do školy v Bordeaux, asi to jeho českému slabikování moc nepomůže. Se Standou jsou sice strašní syčáci, ale rozumí si. A Standa taky potřebuje někoho normálního, chci říct klidnějšího a rozvážnějšího...“

„Teda mami,“ vyjekla Bára. Nebylo to k uvěření! To snad byl sen, který se zdál. Mamka bude tetě prostě otročit až do smrti. Bára se zvedla a demonstrativně odcházela, protože to vážně nemělo smysl.

Jenže mamka byla fakt divná. Zavolala za ní úplně mile:

„Doneseš mi prosím lepší pažitku?“

Šestá

Ježurášek

Lepší pažitku, to určitě! Mamka je zbabělec na ntou a n rovná se nekonečno. Teta je raketa, ať je z ní špageta. V černé díře daleko ve vesmíru!

Bára už nevěděla, jak by nadávala.

„Kravizna,“ snažila se zamumlat na tetinu adresu.

Jenže to vzhledem k dalším okolnostem nešlo.

Teta Sylva opět zabodovala v oblasti pro ni typické.

Právě dala Báře tolik věcí na sebe, že by mohla nosit čtrnáct dní každý den něco nového. Oblečení, jaké se v Čechách absolutně nekoupí, protože je osobně dovezené z Jižní Ameriky. A teta měla pro nakupování vášeň a trpělivost, jakou mamka naprosto neměla, a nic zajímavého si nenechala ujít.

Bára měla na posteli rozložená trička, šaty a doplňky, například ručně malovaný kožený náramek a k němu kabelku tak krásnou, že ani mamka se takovou nemohla pyšnit, troje sluneční brýle a ještě kabelu tak obrovskou, že když ji zkombinovala s těmi brýlemi, opravdu nevypadala jako školačka z Dejvic, nýbrž málem jako nějaká teenage star. A pokud šlo o přehlídku triček a topů, teta dokonce respektovala, že Bára nestojí o to, chodit v něčem, co končí v pülce břicha, takže se většina dala vzít i do školy, nejenom na zahradu, aby se opálila při plení

záhonů. Naprosto perfektní dárek měla Bára právě na nohou. Byly to tenisky s gumovou špičkou vytlačenou do tvaru tygří hlavy. Bezva věc byla na podrážce. Tyhle tenisky totiž nechávaly otisk Love, love, love. Bára si říkala, že je možná jediný člověk v celé České republice, který by měl šlapat do bláta, protože to ostatním zlepší náladu.

Na tuhle tetu teď Bára potřebovala být naštvaná. Jenže přitom držela v ruce ručně vyřezávanou dřevěnou sponu do vlasů, která navíc dokonce i fungovala, ve vlasech skvěle držela. Ach jo.

„Báro...“

Bára se ohlédla, ve dveřích stál Standa. Vypadal ubulene a u nosu mu visela průsvitná nudle. Ani s sebou neměl žádného ze svých zvířecích miláčků, což bylo na pováženou. Na prokousané kapse u klokanky nebylo známé vyboulené místo.

„Pocem, ty šmudlo...“

Standa si sedl vedle Báry na postel a opřel jí hlavu o rameno. Bára mu položila ruku kolem ramenou a řekla:

„Je to otrava, co. Ale představ si, kdyby se ti po něm nestýskalo vůbec. To by bylo přece ještě mnohem horší.“

Standa odtáhl hlavu a nedůvěřivě se na Báru zakoukal. Zřejmě vůbec nepochopil, že chce říct, že lhosejnost by z něj dělala malého sobeckého nelidu. Domníval se patrně, že kdyby se mu po Ivošovi nestýskalo, neměl by žádný problém a mohl by se v klidu věnovat svým zvířecím zájmům.

Bára už nic neřekla, jen vytáhla z prádelníku kapesník a utřela Standovi nudli. Standa byl prostě založený prakticky a bude to tak už zřejmě napořád. Když mu četli s mamkou Popelku, Standa se na konci zajímal, jestli Popelka dala zlým sestrám do držky. Mamka z toho byla na mrtvici, z otázky a z volby slov samozřejmě taky. Bára jí musela připomenout, že něco podobného říkali zrovna včera s tátkou, když koukali na zprávy v televizi a mysleli, že je nikdo neslyší. Mamka se ale stejně nemohla vzpamatovat z toho, že její šestileté dítě má ve slovníku něco tak agresivního. Situace se musela ujmout Bára a Standovi vysvětlit, že v té pohádce sice nikdo nikomu nenabancil, ale že obě sestry poslali šupem k drakovi. Musely se o něj starat, aby nevyhynul, čistit mu jeskyni a chodit mu do chovatelských potřeb pro granule. To bylo náročné, protože jich sežral hodně, a ještě naschvál víc, aby ty dvě jednohlavé saně byly hodně uštvané.

Jenže Standa došel samozřejmě k názoru, že zlé sestry dopadly nakonec lépe než Popelka, když měly draka.

Vážně to s ním nebylo snadné...

„Báro...“ zakňoural najednou Standa. „Vzala bys mě do Tesca? Jak tam mají toho ježka, víš?“

Ježek byl objev z minulého týdne. Taťka s mamkou se sice zařekli, že už s kluky nenakupují, jenže minulý víkend měla mamka v dejvické knihovně svoji výstavu obrázků. Musela tam trochu dohlížet, ale samozřejmě také chtěla, protože výstava byla prodejní. Bára ji, s Marcelinou pomocí, nakonec přemluvila, aby za svoje obrázky nechtěla jen dvě tři stovky. V tomhle byla mamka hrozná, ona by je třeba i rozdala za úsměv nebo za kompliment. Bára s Marcelou do ní dostatečně dlouho hučely, že taková cena přece nemůže být normální za ručně malovaný obrázek. Nakonec se mamka nechala zviklat a kresby nyní stály od tisíce korun do patnácti set, což byla pořád férová cena. Mamka ale měla hrozný strach, aby někdo neřekl, že je to zlodějna, a tak byla nejprve pořád v knihovně, aby ceny případně mohla snížit, kdyby si lidé stěžovali. Nestěžoval si však nikdo a mamka se uklidnila, protože obrázky šly na dračku. Prodalý se i Bářiny, i když samozřejmě nebyly tak nádherné jako mamčiny. Bára si vymyslela sovy pro čtyři roční období a prodala je najednou, protože jedna paní chtěla všechny. Skoro jí to bylo líto, protože si je samozřejmě hned odnesla s sebou, ale těch dvanact set, které za ně Bára dostala, bylo prima kapesné.

Marcela se rozhodla, že svoje abstraktní stříkanice na velikých plátnech prodávat nebude. Jsou moc velké a navíc jsou spíš výsledkem náhody než výtvarného umění. Báře jí za to byla vděčná. Tohle byla výstava kreslířek a Bára cítila, jak ji po prodejním úspěchu začíná kreslení ještě víc bavit.

Ovšem celé dva dny výstavy měly se sestřenicí na starosti oba kluky, a to nebyla moc legrace, hlavně proto, že se muselo na nákup. Taťka je tam sice autem dovezl, jenže na parkovišti prohlásil, že počká v autě, protože čeká důležitý telefonát a v Tescu není dobrý signál. Bára ho podezírala, že si při čekání na důležitý telefonát bude jen tak mimochodem v klídku číst. Marcele bylo očividně úplně jedno, že povlečou každá jeden vozík a budou v jednom kuse hledat kluky, kteří se jim určitě rozběhnou každý na jinou stranu.

Kluci vběhli rovnou a bez dovolení do chovatelských potřeb a nasunuli se k terárku s baziliškem zeleným. Tak s nimi Bára zůstala u baziliška a Marcela se vydala naházet do košíku potřebné potraviny, čistící prostředky a podobně.

V jednom z dalších terárií Standa objevil trpasličího ježka. Ježek ho okamžitě zcela ovládl. Jednak Standa ještě nikdy ježka v chovatelských potřebách neviděl a také se jednalo o naprosto kouzelný exemplář afrického pygmy. Okamžitě se vrhl k paní prodavačce, aby z ní vytáhl všechny detaily o jeho chovu. Připadalo mu, že toho ví málo, protože mu neodpověděla na otázku, kolik žížal sežere za den a kolik má přesně bodlin, plus minus deset. Ivoš chtěl vědět, jestli ježek a morče spolu můžou žít v jedné klícce. Standa mu promptně odpověděl, že je magor, protože ježek má přece bodliny, tak by mohl morče popíchat. Ivoš se naježil a málem vypukla strkanice. Báře nezbyvalo než zasáhnout, aby je z obchodu nevykázali.

„Když spolu můžete být vy dva, můžou spolu být všechny druhy,“ řekla a odvedla Ivoše stranou k rybičkám. Spolu si je prohlíželi, a Ivoš dokonce slabikoval jména, což nebyl před začátkem školního roku špatný nápad. Bára mezitím trnula, že se Standa urazil, a když je teď bez dozoru, naschvál něco vyvede. Třeba zase něco vyndá z balení a ona to bude muset zaplatit. Jako mamka posledně ten neuvěřitelně drahý programovatelný termostat, co stál tisícovku. Bára se strachy skoro zpotila, protože tisícovku v kapse samozřejmě neměla. Ale Standa stál u ježka, zamilovaně se na něj díval přes sklo a vykládal mu, jak by se u něj měl dobře. Dokonce se ani nezačal hádat, když se k němu připojil Ivoš a prohlásil, že u nich by se měl ježek ještě lépe, protože mají větší zahradu, a tudíž víc žížal a slimáků. Standa jen odsekl, že u nich jsou zase tlustší.

Konečně dorazila Marcela s vrchovatým vozíkem. Bára překvapeně konstatovala, že nenakoupila skoro nic z toho, čím její mamka pravidelně plní špiž a ledničku. Z nákupního vozíku čouhaly samé neznámé sáčky a krabice. Bylo tam dokonce i žrádlo pro Hurikána, které mamka nekupovala, ne proto, že by ho čtyřnohému členu rodiny nechtěla dopřát, ale kvůli ceně. Mamce totiž nedávalo smysl, že by jídlo pro psa mělo stát víc než jídlo pro ně. Marcela jí tvrdila, že to je přežití myšlení, protože když si jednou někdo pořídí psa, musí mu dávat to nejlepší, i kdyby se kvůli tomu měl sám uskrovnit.

Uskrovnit, to sedí, pomyslela si Bára, když viděla tu nadílku ve vozíku. Nahlas řekla:

„Já nevím, myslela jsi na to, co tomu řekne mamka?“

„Jako čemu?“ zeptala se Marcela naprosto nevinně.

„No tomu,“ ukázala bradou Bára.

„Bude mít radost, ne?“ odpověděla bezelstně Marcela a přehodila si v puse žvýkačku.

Bára se chtěla zeptat, jestli vůbec něco nakoupila ze seznamu, který jim mamka ráno sepsala, ale raději tu otázku spolkla. Už bylo stejně nakoupeno, tak co. Ale co se přesně odehrává v Marcelině hlavě, jí bylo občas pořád záhadou. Je přece radikální změna, když jsou najednou doma samé potraviny, na které není nikdo zvyklý. Mamka má svoji rutinu a ta jí občas zachraňuje, když se to nahrne a je chaos. Samozřejmě že z hlediska správné výživy není nejlepší dát klukům narychlo k večeri párek, ale když jim chutná a snědí k němu mrkvový salát, není to snad přímo zločin.

„To se bude mamce blbě strouhat,“ ukázala Bára na balení bio mrkve, sáček plný mrkviček tenkých jako tužky.

„Ušetří si práci,“ vyěšila problém bystře Marcela.

„Standa sní mrkev jenom v salátu,“ podotkla ponuře Bára.

„Já sním všechno, co mi dáte,“ rozzářil se najednou Standa, „když mi koupíte tady toho ježuráška.“

Od onoho nákupu žil Standa ježuráškem. A tím, jak ho získat, samozřejmě. Dělal to chytře, protože neúnavně shromažďoval informace o domácím chovu ježků, které mu Bára musela hledat na internetu a tisknout mu je, aby je měl všude s sebou. Za dva dny projevoval Standa tak pozoruhodnou znalost, že mu nikdo nic nedokázal vymluvit. Věděl všechno, co se musí a co se zásadně nesmí ježkům dávat k jídlu, a že když je ježek moc tlustý, pozná to podle toho, že se nedokáže sbalit do kuličky. A co se má dělat, když dostane ježek zácpu, a že když se drbe, neznamená to, že má nějaké blechy.

Mamce se zamlouvala informace, že ježci páchnou méně než morčata, ovšem když Bára poznamenala, že jsou aktivní v noci a nesmí se jim dávat žížaly ani nic jiného ze zahrady, protože by mohli dostat parazity, mamka se proti bodlináčovi víceméně zatvrdila. Standa nebude kvůli ježkovi chodit včas spát. Když to není býložravec jako jejich králík Smradoch a morčata, je to na kočku, tedy doslova, protože když ježek ze zdravotních důvodů nesmí Hurikánovo psí žrádlo, bude se pro něj muset extra nakupovat kočičí. A to také půjde do peněz.

Jenže teď v nastalé situaci, s brečícím Standou, kterému se stýskalo po Ivošovi, se Bára rozhodla, že se nedá nic dělat, ježek je nevyhnutelný. Protože když Standovi odvezla teta Sylva z hodiny na hodinu nejlepšího kamaráda, bude muset na jeho místo nastoupit náhrada. Alespoň tak mrňavá jako ježek trpaslík.

Sedmá

Létající igelitka

Když později jeli domů s ježkem v plastické bedýnce a spoustou věcí v igelitkách, byla Bára úplně švorc – zbývalo jí přesně osm korun. Na batohu měla rozbitý zip jako nešetrnou připomínku, jak chtěla peníze původně využít.

Ježek byl ale kouzelný a Bára si musela přiznat, že by ho chtěla také trochu pro sebe. Tomuhle druhu nerostly bodliny tak hluboko do čela jako evropskému ježkovi, a tak bylo vidět roztomilá koráلكová očička a čumáček jako z pohádkové knížky. Na Standovi byl už taky znát pokrok. Třepání krabíc jako vloni, když si vezl od babičky pískomila k narozeninám, už ho nelákalo. Celou cestu tramvají do Dejvic ježek klidně prospal v bedýnce na Standových kolenou.

Bára byla trochu nesvá, protože přímo proti ní seděl kluk, který si ji prohlížel. A Báře to vadilo hlavně proto, že ten kluk byl tak tlustý, že pod ním prakticky zmizela sedačka. Takový valihrach nemohl být nikdo, kdo nejí od rána do večera samé bufetárny, a to Bára odsuzovala. Proč na ni kouká? Myslí si, že to nevidí?

Když vystoupili na zastávce u břízek, Bára si s hrůzou všimla, že v tramvaji zapomněla jednu igelitku, zrovna s krabicí s drahým běhacím kolotočem, který si Standa prakticky vyhádal, protože zvířátko v kleci přece potřebuje pohyb a bez možnosti pohybu v kleci by to bylo

týrání zvířat. Zoufale se ohlédla, ale tramvaj už zavírala dveře. Vtom jimi něco proletělo a spadlo jí to do náruče jako perfektní přihrávka při vybíjení. Byla to postrádaná igelitka.

Bára ji chňapla a honem se ještě snažila skrze sklo zahlédnout, kdo jí to hodil, než tramvaj dobrodince odveze. Překvapeně zjistila, že to asi byl ten obézní kluk, protože se teď na ni za sklem pobaveně zašklebil. Bára se začervenala. Byl tedy určitě velkorysejší než ona, alespoň v téhle chvíli. Aby tu krabici hodil včas, na to musel mít docela postřeh.

„Cool,“ zhodnotil znalecky Standa.

„Jo,“ odsekla načuřeně Bára.

„Vždyť ho máme,“ nechápal její náladu Standa, „ten kolotoč.“

„Kolotoč bude teprve, až mamka zjistí, co jí neseme domů,“ zpražila brášku Bára.

Standa sice přitiskl krabici s ježkem instinktivně k sobě, ale zároveň se spokojeně usmál. Ježka už měl, bylo to v suchu.

Doma Bára ještě Standovi pomohla udělat ježkovi domov. Bráška by se už nejradši zabýval svým novým miláčkem sám, ale Bára se hbitě vymluvila, že přece musí vědět, co a jak, kdyby se někdy o něj musela postarat. Standa pojmenoval ježurku Dafík a spekoval o tom, jestli by se ježek nedal z nočního zvířete přechočit na denní, že o tom četl, že se to prý dá. Bára mu hned řekla, že drezúra ježka nebude, protože ať si vzpomene, jak mamka nemá ráda, když ji v noci Standa tahá z postele. Tak ať si představí, jak by se líbilo ježkovi, kdyby ho nenechal spát.

Ježek si v nové kleci vystlané ekologickým stelivem vlezl pod starého Standova kulicha a ani se tam nehnul. Standa sice namítal, že by měl teď hned začít s ochočováním, ale Bára mu vysvětlila, že ochočování už probíhá, protože pod tou čepicí si ježek už zvyká na Standův smradík neboli pach. Takže Standa je tím pádem už v tomhle domě jeho nejlepší kamarád. Potom ještě z brášky vymámila slib, že ježka opravdu, ale opravdu nechá být, aby si mohl odpočinout a připravit se na seznámení s rodinou. To Standa pochopil a také v něm viditelně hrklo. Vymámit na Báře ježka byla jedna věc, ale představit ho celé rodině druhá. Obzvláště mamka by mohla dělat potíže, protože už jednou vyhlásila jasné ne. Tak už mu Bára jen darovala krabici od bot, Standa se vyzbrojil nůžkami a pastelkami a vyráběl ježkovi tunýlek.

Bára přemýšlela, jestli má jít dál krasosmutnit na balkon, nebo si radši na houpačku něco číst. Třeba se zase objeví Martin. U sousedů bylo už několik dní nezvykle poklidno. Čoka, Martinova dobrmana,

pouštěla na zahradu pořád jen jeho maminka. Bára si říkala, že Martin je asi někde na potápěčském soustředění, a zároveň ji napadlo, že je divné, že jí nic neřekl. Půjčil jí přes léto o potápění dvě knížky a ukazoval jí v katalogu všechno, co by si chtěl koupit ve speciálním obchodě na internetu, jen co nastane posezonní sleva. Proč by jí tedy nepověděl, že se jede někam potápět? Divné to bylo, ale Bára se jeho maminky radši nezeptala, aby náhodou nevypadala vlezle.

Nakonec si lehla ve svém pokoji na postel a zírala do stropu. Ten znala dokonale, každý škrábaneček, každý flek od modelíny ještě z doby, kdy Standovi takové věci procházely, protože údajně neměl rozum.

Bára zavřela oči. Nedalo by se před Standou trochu prchnout, alespoň přechodně? Když tu teď Ivoš není, bude to utrpení, protože Standa si určitě bude myslet, že mu ho má Bára nahradit. Sice bude škola, ale ne celý den...

No jo, škola, už zítra! Bára si uvědomila, že jí nezbývá moc času a bude se muset připravit. To znamená například rozhodnout, co si vezme na sebe. Ježkovy zraky!

Osma

Ležel ježek v příkopě

Bára se čile posadila na posteli a cítila, že ji obchází hrůza. Stará známá hrůza školní, která nemá nic společného se známkami, jen s tím, jak se člověk ve škole prezentuje a co ho tam za to očekává. A letos má zcela opačný problém než před rokem.

Vloni na začátku roku měla přesně tři trička, která neměla zaprané fleky a rozpárané lemy. Navíc to byla ta, která nosila v červnu na konci roku, takže se nedalo ani předstírat, že jsou oblíbená a za prázdniny onošená. Mamka odmítla podniknout výpravu na předškolní nákupy, protože za určitých okolností, například když ona dodělává zakázku, má na to denní plán a neustále je o tři ilustrace pozadu, je oblečení banalita. Bára přece může mít nové tričko příští týden, o co jde, ať nezačíná s takovými povrchnostmi, že to má být hned, když trička ve skříní jsou.

Jenže Bára samozřejmě věděla, že první den je signál na celý rok. Je důležitý, protože každý se na každého koukne, nebo většinou. Přes prázdniny se může člověk hodně změnit, nebo se rozhodnout, že se změní. První den se to dá všem naznačit a není na tom vůbec nic násilného. Nebo když někdo jel na nějakou výjimečnou dovolenou. Ukazovat fotky první den je v pořádku, ale později už to může být bráno jako vyťahování.

Bára vstala z postele, otevřela skříň a koukala na to barevné nadělení od tety. Když se do něčeho z toho nastrojí, nikoho nebude zajímat, že jí to dala teta. Každý si bude myslet, že chce na sebe upozornit. Bára strčila ruku mezi ramínka a ještě jednou hodnotila darované oblečení. Když ho dostala, připadalo jí super, ale najednou si nebyla jistá. To tričko s papouškem by se ještě dalo, kdyby nemělo na zádech ten vystřížený ovál. Co kdyby si pod něj vzala bílé tílko, třeba by to šlo. Bára si to zkusila. Nevypadalo to nic moc, ale holá záda by byla ještě horší. Jak teta ty věci vybírá? Asi hledá ty co nejstříelenější a vůbec ji nenapadne, že jsou taky na nošení? Bára ještě vytáhla tričko s opicí, které se jí líbilo vlastně nejvíc, jenže opici první den do školy? Co kdyby jí někdo řekl: *Vy dvě jste, holky, jako obrázek. Nebo: To má být portrét, jo?* A podobně. První den opatrnosti nezbyvá. *Teda ty máš opici* – by úplně stačilo.

Bára si povzddechla. Ani se nemůže s někým poradit. Mamka nemá pro oblečení pochopení. Řekne jí, ať si vezme něco, v čem se cítí pohodlně, a neřeší to hadrnickví. Nebo ať si vezme letní šaty. Ježkovy voči, jen to ne. Letní šaty první den je děs. Mamka to nepochopí, protože ta chodila do školy ještě s kytkou pro paní učitelku. Kláry se taky radši ptát nebude. Ona řeší úplně jiné věci a zajímá ji ještě tak, jak dovézt do školy Víťu, překonat s vozíkem schodiště, předat ho ve třídě a včas se dopravit do své školy. Jestli má při tom na sobě bílé, nebo modré tričko, je jí opravdu srdečně fuk.

Zeptat se Marcely? Ta momentálně nosí samé blýskavky a její oblíbená barva je zlatá. Navíc, témata z loňské osmičky jí asi nebudou připadat moc naléhavá.

Bára se rozhodla, že si vezme opici, protože se jí líbí, a basta. Navíc tak nějak upozorňuje na to, že člověk nemá myslet jen na sebe, ale i na ostatní tvory.

Zalovila hlouběji ve skříni, aby našla džíny tříčtvrtáky, ale nikde nebyly, dokonce ani náhodou zapadlé za skříní ne. Nejspíš budou dole v prádelně. Otázka ovšem je, v kterém koši, jestli s vypraným prádlem, nebo špinavým.

Bára si povzddechla a vydala se pátrat po tříčtvrtákách.

Uprostřed schodiště stála mamka. Ale ne jen jako by se tam zastavila a zamyslela. Držela se oběma rukama zábradlí a tvářila se, jako by jí něco vyděsilo. Jakmile uviděla Báru, začala na ni oběma rukama gestikulovat, ať je úplně, ale naprosto zticha.

Bára se překvapeně zastavila. Co se děje, co to do mamky vjelo?

Přišla po špičkách k ní a tázavě se na ni podívala. Mamka se sklonila k Bářině uchu.

„Báro, slyšela jsi to... tady asi někdo je... tady v domě... slyšela jsem zvuky... nevíš, kde je Standa?“

„Jaký zvuky?“ zašeptala Bára.

„Jako když je někdo naštvaný,“ odpověděla vystrašeně mamka. „Jako když někomu něco nejde a dupe u toho a funí vzteky.“

Mamka jasně nevěděla, co si má myslet, ale Bára už jo. Ježek, no jasně, to musí být ono!

„Mami, to nic není,“ oznámila s přehledem Bára. Mamka sebou leknutím trhla, když Bára promluvila nahlas, ačkoli jí to právě zakázala.

„Pojď se kouknout!“

Bára vzala mamku za ruku a vedla ji do Standova pokoje. Měla ale v krku pěkný knedlík. Co tomu mamka řekne? Vždyť se s ní ani neporadila! A ještě k tomu takovýhle začátek, kdy si mamka myslela, že v domě je zloděj! Ještě aby se tak naštvála a poručila všechno sbalit a šupem s ježkem zpátky do obchodu. Ježkovy voči, to by bylo nepříjemné! A nemožné, protože Standa je pako a všechny obaly rozškubal jak šílenec. Nic by se už nedalo vrátit do krabice.

Standa ležel nohama v různobarevných ponožkách na polštáři à la Pipi Dlouhá punčocha a spal. To mohlo znamenat jenom jedno, že nabírá síly na noční hraní s ježkem, protože jindy ve dne nespál ani náhodou. Bára jen doufala, že si mamka hned nevzpomene, že ježek je nočníátko. Protože teď bude mít asi dvě.

„Co mu je?“ zeptala se ustaraně mamka. Nemohla vědět, že Standa usnul silou vůle, protože má svoje plány.

„Nic, mami,“ ujistila ji honem Bára. „Je úplně v pohodě.“

A dodala jen tak mimochodem, jak nejnevinněji mohla:

„Koukni, ježura.“

„Co!“ vyjekla mamka, protože zrovna tenhle tón od Báry už znala.

A pak mamka uviděla ježka. Bára myslela, že bude muset hodně vysvětlovat, ale v tu chvíli se probudil Standa jako na povel a posadil se na posteli jako na pérko. Byl vzhůru, ani nemžoural.

„Ty zrádkyně,“ vyštěkl na Báru. „Slíbilas, že ho nejdřív ukážem babičce a potom se uvidí! Nebo tatškovi!“

„Jo, tak spiknutí,“ pronesla mamka nebezpečně klidným hlasem.

„Ale ne, jenom ježek,“ řekla unaveně Bára a udělala na Standu obličej. Ať je aspoň zticha, tím dřív to budou mít za sebou.

„Mami, buď ráda, že to fakt nebyl zloděj,“ zaprosila, ale mamka se na ni jen mrazivě koukla.

„Ležel ježek v příkopě, květinu měl na klopě, nosil pro ni vodu v sáčku, voněla mu do čumáčku,“ odříkal Standa nádherněji než na mikulášské besídce a méně vzorně dodal:

„Nemáš mě učit blbý básničky, protože já pak chci ježka taky!“

Devátá

Třikrát ach jo

Bohužel mamka ježka moc nevydýchala, ten den skoro vůbec. Souhlasila sice s tím, že Standu bylo třeba po Ivošově odchodu nějak utěšit, ale byla toho názoru, že to nemuselo být tak přehnané utěšování. Stačilo by, kdyby ho taťka vzal s Hurikánem na cvičák. Proběhnout, zapomenout a pořád dokola. Bára jí to vysvětlovala taky pořád dokola, ale mamka se ne a ne chytit.

Ovšem ježek byl roztomilý, to musela mamka uznat. Byl to ale vztekloun, že takového mezi domácími miláčky ještě neměli. Stačilo, aby se někdo přiblížil ke kleci, a ježura prskal, funěl, a když si někdo náhodou dovolil strčit mu ruku do klece, našťavaně vychrochl jako vepřík a sbalil se do kuličky.

„Ještě se málo načuchal mojí čepice,“ řekl v klidu Standa. „To bude dobrý.“

Vtom ho něco napadlo a podíval se ostře na mamku.

„To je z toho, že ho tady nechceš, a on to poznal.“

Standa býval, když se vyskytla nějaká stresová situace, drzý až na půdu. Řekl, co ho zrovna napadlo. Dokonce i ve škole si na něj kvůli tomu stěžovali. Mamka tam vloni kvůli tomu musela dvakrát na mimořádní schůzku, jak tomu říkala. Napotřetí už jí humor došel a pokoušela se místo sebe poslat Báru. Bára odmítla jít. Přece by Standu

musela bránit, jako svého brácha, ne? A to se dělá těžko, když je žákyní na stejné škole a musí se podle toho chovat.

Mamka se pokusila naverbovat taťku, ale ten odpověděl, že pokud se nemýlí, vychovávají Standu momentálně víc jeho zvířata než oni. Chová se přesně podle toho, co vidí u nich: když se mu něco nelíbí, dá to taky jasně najevo. Tudíž se tomu nelze divit, a dokud nekouše a neškrábe, je vlastně všechno v pohodě.

To byl celý taťka. Když něco nechtěl brát vážně, nemělo smysl ho nutit.

S ježkem to bylo toho dne podobné! Když se taťka vrátil ze zdravotní procházky, kterou konal jednou ročně den před začátkem školy, kdy si hodlal, jak říkal, převrátit všechno v hlavě pro případ, že by to tam měl předem moc srovnané, a uviděl ježka, vůbec to s ním nehnulo. Koukal na něj zhruba se stejným zájmem jako na novou solničku v kuchyni na stole. Když ho mamka opakovaně vyzývala, ať se k ježkovi vyjádří, prohlásil, že učitel den před začátkem školy neřeší žádná pichlavá rodinná témata, nýbrž si opakuje vyjmenovaná slova, obzvláště je-li češtinář jako on.

Mamka se zatvářila načuřeně, že ji taťka nechává s ježkem ve stychu. Ale nedovolila si na něj naléhat, protože taťka prostě začátek školního roku neměl rád. Během týdne byl zase v pohodě, ten týden času se mu musel dát, než zjistil, koho má ve třídě a co nového po něm bude požadovat vedení školy, případně po škole ministerstvo školství. Bára měla pocit, že je na ni mamka o to naštvanější, protože u taťky se stížností nepochodila. Navíc nebyla pravda, že o ježcích nic nevěděla. Bylo jí známo, že jsou aktivní v noci a že ježci chovaní doma nepotřebují zimní spánek. Bára čekala, že se po ní mamka svezde i za taťku, ale mamka zalezla do atásku a zřejmě tam doháněla pracovní skluz.

Bára si pomyslela, že tohle je horší trest než nepříjemný rozhovor. Protože teď má kreslit roztomilé obrázky pro malé špunty, ale má u toho blbou náladu. A Bára se má smířit s tím, že je to kvůli ní.

„Báro!“ vtrhl do pokoje Standa. „My jsme nekoupili to kočičí žrádlo! To, co žere ježek! Musíme pro něj okamžitě dojít!“

Bára se neochotně posadila na posteli. Nějaké kočičí věci budou mít i v sámošce na rohu, stačí, aby to nebylo rybí maso. Bára přemýšlela. Kdyby tam poslala Standu na kole a sedla si s knížkou na plot, viděla by na něj celou cestu tam a zpátky. Koupit kočičí kapsičky by snad zvládl.

„Jenže,“ vzpomněla si Bára, „já nemám prašule.“

Standa taky neměl. V pokladničce měl korunu s nalezenou žvýkačkou a dva knoflíky. A čokoládové zlatáky, co už tam byly asi od března.

„Stando, musíš poprosit mamku nebo tatku o peníze,“ rozhodla Bára.

„Proč já, proč ne ty?“ zamračil se Standa.

„Můj nápad to nebyl,“ připomněla Bára.

Standa byl dost chytrý, aby situaci pochopil, a odšoural se neochotně za mamkou.

„Ona se tam zamkla,“ hlásil asi za minutu.

„Zaťukal jsi?“

Standa přikývl.

„Ona řekla, že má zamčeno.“

„Šel jsi taky za tatkou?“

Standa odťapal za tatkou. Zase byl během minuty zpátky.

„Tak co?“

„Zamčeno taky.“

„No tak nic,“ řekla Bára. Když viděla, jak zdrceně se bráška tváří, dodala:

„Však oni vylezou, neboj. Musí, když jsou rodiče.“

Standovi vhrkly do očí slzy.

„Jo, ale zatím mi umře ježek hladý!“

Nedalo se nic dělat. Bára šla do kuchyně, vyndala z ledničky hovězí plátek a našla ve špižce kolínka.

„Vrtule, uvař mu vrtule,“ strkal Standa Báře sáček jiných těstovin. Bára sice nevěděla, jaký je v tom rozdíl, ale bylo jí to celkem jedno. Nasypala do horké vody vrtule.

Ježek dostal hovězí s těstovinami a Standa nakonec taky. Bára mu to nesměla ani minimálně osolit, protože Standa chtěl navlas stejné jídlo jako ježek. Talíř si položil vedle ježkovy klece na podlahu a jedl v poloze na břiše, ovšem správné stolování už Bára neřešila.

Začíná to tedy pěkně. Mamka je našťvaná, tatka je k nepoužití. Ona sama úplně švorc. Až se půjde zítra po škole na zmrzku, bude se z toho muset nějak vykroutit. A na co se vymluvit hned první den školy?

Báru napadlo, že by se mohla vymluvit na Kláru. Ta to pochopí. Bára mrkla na telefon, jestli už jí Klára odepsala na esemesku. Neodepsala. Včera taky ne. Ach jo.

Bára si vzpomněla na ty zatracené tříčtvrtáky a šla je vyhrabat z hromady prádla.

Nevypraného.

Tříkrát ach jo.

Desátá

Tričko s opicí

Druhý den ráno sice nikdo nezaspal a u snídaně se sešli všichni, ale nálada byla tak blízko bodu mrazu, že to nepřehlédl ani Standa. Bodlináče s sebou našťestí nepřinesl, protože ten byl právě kamenem úrazu. Ježek se patrně rozhodl, že si nový domov náležitě užije. Celou noc produpal a prošmejdil, jako by se Standovým pokojem vydal někdo na celonoční procházku. Nedalo se uniknout, protože rodiče spali hned za stěnou, a místy vyskakovali z postele, protože jim připadalo, že rámus se odehrává přímo u nich. Nakonec mamku napadlo, že by toho mrňavého štrachala mohla odnést i s klíčkou do prádelny. Pomohlo to, jenže už bylo půl třetí ráno a na vyspání nezbývalo moc času. A když se Standa vzbudil v šest a ježka vedle postele nenašel, spustil náрек, že si všichni tři doopravdy mysleli, že se mu něco stalo.

Proto ráno u stolu taťka vypadal, že by ostatní členy rodiny nejradši začaroval. Bára si opravdu nepamatovala, že by kdy taťka vypadal tak našťvaně. Nevyspalý na první den školy! Možná to Bára okoukala od něj, že dávala na první den důraz, a strávila hodinu jen vybíráním nejvhodnějšího trička.

„Báro!“ zhrzila se najednou mamka. „Co to máš proboha na sobě?“

Bára se překvapeně koukla, co má na sobě. Tričko s opičákem, co má jako... Ježkovy zraky! Teď to viděla taky. Jedna opičákova ruka

měla vztyčený prostředník. Jenže byla zároveň ovinutá kolem kmene a částečně zakrytá listím, tak to Báře předtím uniklo. A teta si toho zřejmě také nevšimla.

Tatka náhle ožil a zaměřil na Báru pohled. A zatvářil se jako učitel, což normálně vůbec neměl doma ve zvyku.

„Co to má jako být?“ zeptal se češtinářsky, protože jinak doma říkal bejt.

„To mi přivezla teta,“ bránila se Bára.

„To ti přece nemohla přivést,“ namítla zmateně mamka.

„Já nevím,“ nevěděla Bára, „mně se zdálo, že je to na ochranu zvířat.“

„Fakáč!“ vyjekl najednou Standa. „Mami, koukni se, Bára má na tričku fakáče!“

Mamka s tatkou zpražili Báru nevyspalými pohledy. Bára myslela, že se na místě rozbere. Co se to děje? Vždyť ona myslí všechno dobře, tak proč se to obrací proti ní? Ježek a teď už i blbě tričko. A ještě k tomu je za minutu půl osmé a tramvaje už budou narvané k prasknutí.

„Běž se honem převléknout,“ vzpamatovala se konečně mamka.

Bára odhodila rohlík na talíř a běžela zpátky do svého pokoje. Ještě cestou po schodech si přetáhla přes hlavu opici a v pokoji ji mrskla do kouta. Otevřela skříň a vytáhla první tričko, které jí přišlo pod ruku. Bylo jí už úplně jedno, kolik má zapraných fleků nebo roztrepených okrajů. Teď už jde jen o to, nepřijít první den po zvonění.

Když se Bára přihnala zpátky dolů, tatka už byl pryč. Letos se mu poštěstilo nebýt třídní, tak nemusel být ve škole před sedmou. Bára byla ráda, že tatka alespoň neučí na její škole. Tatka byl oblíbený, a že je s ním legrace, bylo všeobecně známo, ale Bára byla stejně radši, že nejsou spolu v jedné budově. Takhle byla jenom normální smrtelník. Nikdo ji nemohl podezřívát, že je protekční, protože tatínek je kolega. Když někdo pronese ono okřídlené: No, Báro, od tebe bych tedy nečekala..., má na tom údajném „nečekání“ zásluhu jen ona sama. A nikdo jí nemůže tatku předhazovat v dobrém ani ve zlém, když je důležitý češtinář a připravuje ke zkouškám na střední školu.

Standa neměl tušení, kde má druhou tenisku. Vyřešil to hbitě tím, že si místo ní obul sandál. „Ty máš taky hnusný flekatý tričko, tak co,“ bystře opáčil, když mu Bára ztracenou tenisku vyčetla. Bára musela na Standovo obutí zavolat mamku, čímž uběhlo dalších cenných pět minut. Mamka se navíc tvářila otráveně, že ji Bára ještě vyrušuje, protože už se chtěla v atásku zabrat do práce. Mamka se měla dneska nejlíp.

Mohla si celé dopoledne v klidu popíjet kafičko a mít absolutní klid, jen u toho musela kreslit skřítky, co bydlí v domečku z muchomůrky. Báru ale zlobilo, že mamka neřekne, že Standu do školy dovede. Než se věci zajedou do normálu, bude nadlidský úkol dostat ho z domu včas. Projevuje se to jasně už teď, ale mamka se tváří, že odchod do školy je Bářin úkol, který se jí ani netýká.

„Hni sebou, soupravo, máš zpoždění,“ povzbuzovala brášku Báru.

„Tak se nemluví,“ odsekl Standa, a místo aby přidal do kroku, zastavil se přímo ve vrátkách, takže ho Báru omylem div nepřibouchla.

„Jen když je to potřeba,“ odpověděla Báru, aby Standa neměl poslední slovo. Jenže on už se zasekl.

„Baruno?“

„Baru co?“

„Ty se ani nepodíváš, jestli s sebou nemám nějaký zvíře?“

Báru otevřela překvapením pusou. Jak to, že jí Standa vždycky dostane? Koukla se na hodinky. Sedm padesát. Už je to stejně zabítý, i kdyby tramvaj jela natošup.

Báru prohlédla Standovi batoh, potom všechny kapsy. Nikde našťestí ani myš. Standu to bavilo, protože si připadal důležitý, a šklebil se spokojeně od ucha k uchu. Báru mu ale nevěřila. Poručila mu počkat na houpačce a utíkala spočítat jeho zvěřinec.

Všichni hlodavci spali v správných klíčkách, včetně králíka Smradocha a psa Hurikána, ten chrněl v obýváku na gauči. Asi měli toho ježčího dupání a funění také dost.

Když Báru přiběhla zpátky na zahradu, bylo za pět minut osm. A Standa tam nebyl. Báru cítila, jak se jí podlamují kolena. To snad nemůže být pravda! Co komu udělala?

„Báru!“ zavolal někdo z ulice.

Báru se koukla k vrátkům a zjistila, že jí volá Martinova maminka! Seděla v nastartovaném autě a Standa už byl nasáčkovaný vedle ní na předním sedadle, kde samozřejmě ještě sedět nesměl.

„Pojď, já vás hodím!“ volala Martinova maminka příjemně, jako by byl krásný zářijový den a vzduch se třpytil sluníčkem.

Báru ani neodpověděla, přibouchla silou branku a bleskurychle nastoupila. Vůbec by se bývala nedivila, kdyby Martinova maminka měla na zádech křídla a nad hlavou svatozář.

Jedenáctá

Záhada zmizení

Pozdě samozřejmě přišli, ale jen o fous. V Bářině třídě třídní ještě ani nebyla. Bára si oddechla. Tak jo, tohle by bylo. Ale kde je třetí lavice uprostřed?

Bára zůstala stát v uličce a snažila se zorientovat. Ve třetí lavici v prostřední řadě sedávala s Markétou Novotnou, Bára vpravo, Markéta blíž k oknu. Seděly spolu už od třetí třídy a fungovalo to skvěle. Měly šikovně rozdělené, kdo je na co dobrý. Bára byla lepší na češtinu a dějepis a Markéta byla zase super na matiku a fyziku. Když jedna chyběla, druhá jí bez říkání vyfotila zápisky a mailem poslala, tak byly spolu sehrané už léta. Mamka si někdy z Báry trochu utahovala, že mají s Markétou hotové školní manželství, ale Bára dobře věděla, že díky Markétě to má ve škole mnohem lepší než třeba holky, co se svou sousedkou každou chvíli nemluví nebo si dělají naschvály. Samozřejmě se mohlo stát, že člověk seděl s někým, s kým si nerozuměl, a postupem času se na něj naštvál. Bára byla ráda, že jí se tohle netýká.

Markéta jí před třemi dny poslala esemesku, že je s rodiči na dovolené na Mallorce a vrátí se až za týden v pondělí. Jinak by totiž nedostali tak levný zájezd. Samozřejmě taky Báru požádala, aby zajistila jejich místo. Požádala ji o to úplně poprvé, protože každý rok ho pro ně obsadila ona. Když se Bára v září přišourala do školy, čekalo ji volné místo

vedle Markéty. Markéta se pyšně usmívala, jak to dobře provedla, a v příjemné náladě jim začal školní rok.

Proč najednou sedí ve třetí lavici Boura s Machovským? Ti snad mají sedět za nimi, ne? Bára přeletěla očima řadu a konstatovala, že se dopředu posunuli všichni, kdo sedí za těmi dvěma, ale poslední lavice nezůstala prázdná. Tu jejich něco spolкло, nebo co? Kam zmizela?

Skříň. Vzadu stála nová skříň. Prostřední řada se tím zkrátila a posunula se na konec řady u dveří. Tam také teď zbývalo jediné volné místo, na samotném konci.

Bára došla k jejich bývalé třetí lavici.

„To nemyslíte vážně, ne?“ vyjela na kluky, ani neřekla čau. „Tohle je moje a Markétina lavice. Vy jste odjakživa za námi, ne?“

Boura nereagoval.

„Tohle je NAŠE lavice,“ nedala se Bára.

Boura pokrčil rameny. Moc ho to nezajímalo. Nechtěl se s Bárou dohadovat, to bylo vidět, ale určitě neměl v úmyslu ji pustit na její místo.

„Na místo, Báro,“ ozvalo se za ní. Bára se ohlédla a uviděla Jinovatku, jejich třídní, matikářku Janatkovou. Stála před tabulí v pozoru s připažením jako voják před tlupou generálů. Póza vypadala trochu legračně, ale cokoliv Janatková řekla, myslela naprosto vážně.

Bára otevřela pusku, aby sdělila, že neví, co je místo, ale když viděla její obličej, jen se obrátila na patě a šla si sednout do poslední prázdné lavice u dveří. Bylo to nejhorší místo v celé třídě, hned vedle umyvadla. Kdykoliv si půjde někdo umýt ruce a nedá si opravdu pozor, postříká ji i Markétu včetně všeho, co mají právě na lavici. Vzhledem k tomu, že to většinou bývají učebnice a sešity z papíru, bude to několikrát za den dost nadělení.

Bára se přikrčila a vtáhla hlavu mezi ramena. Vůbec nevnímala, co jim Janatková vepředu povídá. Jistě to bylo důležité a dobré vědět, protože Janatková neměla ve zvyku unavovat zbytečnými řečmi. Bára si nedovedla představit, že na tomhle místě sedí celý rok. To bude mít mizerné známky už jen kvůli tomu. A co teprve Markéta. Markéta nemá moc fantazii, tedy alespoň ve srovnání s ní. Strašně špatně si zvyká. Vždycky, když je něco nového, nejdřív se toho bojí. Proto má taky ráda ji, Báru, protože ta jí kvůli tomu neříká, že je divná a ať se sebere, ale vždycky jí řekne, že to zvládnou. Když se začaly předloni dělat úkoly přes internet, Bára šla po škole k Markétě domů a všechno udělaly napoprvé spolu. Markéta s tím samozřejmě neměla vůbec žádný problém, pokud šlo o to, jak se to bude dělat. Jen neměla ráda tu změnu.

Co si Markéta pomyslí, až zjistí, kde bude celý rok sedět? Bude to pro ni docela rána. Bára si řekla, že by se vůbec nedivila, kdyby si Markéta kvůli tomu zhoršila prospěch. Ale co s tím!

Klára! Ta jí poradí. Jestli si někdo bude vědět rady, je to určitě ona.

Bára přelétla očima řadu u okna. To snad ne! Ještě k tomu z tohohle nemožného místa nevidí na Kláru! Jak si budou posílat znamení, že je to dneska zase neuvěřitelná nuda, a tak dále?

Bára natahovala krk, jak jen mohla, ale Kláru neviděla. Naštěstí si Míra Dostál, který jí zakrýval výhled, položil hlavu na lokty, přesně jak to třídní neměla ráda. Teď viděla Bára jasně, že Klářino místo je prázdné.

Co se mohlo stát? Zasekla se Klára někde a nestihla to včas? První den školy se to přihodit může. Pro Vítu sice jezdí speciální auto, ale Klára stejně jede s ním, doveze ho do třídy a připraví mu věci. Jenže to auto na ni nemůže čekat a vézt ji do její školy, to už musí Klára sama.

Co jim říkala třídní, šlo Báře jedním uchem tam a druhým ven. A zrovna se to dost nehodilo, když to bude potřebovat vědět Markéta i Klára. Navíc jejich třídní brala skoro osobně, když někdo hodně zameškal. Byly předměty, kde mohl člověk chybět týden, opsat si zápisky a poslouchat při zkoušení, na co se učitel nebo učitelka ptá. A být v pohodě. Ale Janatková to vždycky zaonačila tak, aby absence byla nějak citelná. I když byl člověk třeba nemocný a vůbec za nic nemohl, vždycky se našlo něco, co v sešitě nebylo. A teď si Bára klidně nechala utéct její informace na celý rok, a ještě se to bude týkat Markéty s Klárou.

Bára se snažila poslouchat alespoň ten zbytek, ale přistihla se, že jen kouká ke dveřím, jestli do nich nevběhne hrozně udýchaná Klára. Vtom si všimla, že ve třídě je ticho, a když se koukla na Janatkovou, zjistila, že třídní se na ni upřeně dívá. Tvářila se při tom ještě docela trpělivě.

„A ty, Báro?“

Bára pochopila, že se jedná o její prázdniny.

„Doma.“

„Doma?“ podivila se Janatková. „Vždyť jsi přece měla jet na Mallorku, ne?“

„Tam je Markéta,“ upřesnila Bára.

Janatková roztržitě přikývla a přešla na další řadu. Michal Lorenc odpověděl jednoslovně nikde a Janatková se trpělivě usmála a řekla, že když můžou odpovédět ostatní, může on snad taky.

„Ale třeba jo,“ uvolil se otráveně Michal. Teď se zasmáli všichni,

protože vyšlo najevo, že Michal začal přes prázdniny mutovat. Hlas mu přeskočil z basu až do fistule, tak se bavili víc tím než jeho odpovědí.

Bára si smích odpustila. Spíš jí zatrnulo, chudák Michal. Kluci to taky nemají lehké. Tohle je stokrát horší než čelo jako struhadlo neboli akné vulgaris.

Janatková se ovšem zarazila a nechala Michala na pokoji. Ona vždycky poznala, kdy je nejlepší dát si pohov. Vrátila se k tabuli a začala vyprávět o svém putování po Krkonoších.

Bára už zase neposlouchala. Přemýšlela, který problém bude řešit jako první. To zatracené pitomé místo, nebo že už vůbec neví, co je s Klárou.

Protože teď jí došlo, že jí Klára už neodpověděla celé tři dny.